

Въ бѣлѣжкитѣ ми отъ тогива стои записана *поемата* на даскалъ Пеня (стр. 26, 27), която не е печатана, понятно въ онова турско врѣме защо, въ книгата съ пѣснитѣ на даскала Пеня за идванието на Султана Абнуль-Меджита въ Търново, за похвалитѣ на неговия везирѣ, Рашидъ-паша, за сѣрбския бей, Карагеоргиевича и пр. А тая поема е тоже характеристична и заслужва тука обнародванието си — споменъ отъ минжлото робско врѣме. Ето я, съ тогивашното правописание, както е записана отъ мене :

Святитель всечестный, Іерархъ пресвятыи,
 Пастыръ боголюбивъ, кроткъ и незлобивъ,
 Законовниматель, Христу подражателъ.
 Тихъ и богомударъ и наравимъ добаръ,
 Напълненъ съсъ любовъ, чака и е готовъ
 Да помогне сирѣчь и съсъ дума и съ рѣчь,
 На старо на младо, на сичко си стадо,
 За Христянска вѣра труди се безъ мѣра,
 Главж си полага, отъ сърдце помага,
 Както и направи, христов' овца избави,
 Отъ негово стадо, одно чадо младо,
 Едно чадо младо, името му Радо.
 Въ Казанлъшко село, туй чадо тамъ было,
 Нѣкой си поганинъ, сущій отоманинъ,
 Подиръ него падналъ, отъ тѣхъ го открадналъ,
 Съсъ умъ вознамѣри, да го изневѣри.
 А святыи владыка, съ ревность превелика,
 Като пастыръ сущій и грыжа имущій
 За своето стадо — за туй чадо младо,
 Прѣдстатель излязалъ, на всичкитѣ казалъ :
 „Шинди тензиматъ-търъ азъ не гледамъ хатъръ.
 „О кжзъ бурда гелсинъ, кенди азленъ десинъ.“
 Момичето дошло, при него отишло,
 Ржкж цалунало и съ плачь продумало :
 „О владико святыи, Іерарше честный,
 „Азъ съмъ Христянка, а не отоманка,
 „Главата си давамъ, вѣра не менявамъ,
 „Кръвьта си проливамъ, отъ тукъ неотивамъ.“
 А святыи владыка, съ ревность превелика,
 Това отговориль, тесъ думы повториль :